Încredinţarea lui Toma

Predici la Duminica a II-a după Paşti (a Sfântului apostol Toma) (2.Penticostar):

https://www.academia.edu/42999039/Predici_la_Duminica_a_II-a_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_Sf%C3%A2ntului_apostol_Toma_2._Penticostar_

https://archive.org/details/predici-la-duminica-a-ii-a-dupa-pasti

***

Materiale despre Penticostar:

https://independent.academia.edu/emystea/Penticostar

https://archive.org/details/@steaemy?query=Penticostar

***

"Aceste semne din palme, de la picioare, din coastă, aceste semne au devenit pecetluirea acestei iubiri. A acestei iubiri care face ca omul să fie una cu Dumnezeu pentru că relaţia este personală şi este iubitoare. Domnul meu şi Dumnezeul meu!"

&&&

Hristos a înviat!

Ziua de astăzi este o zi foarte importantă pentru viaţa noastră duhovnicească pentru că, dacă în săptămâna ce a trecut am fost alături de cei care au fost numiţi de Însuşi Hristos martorii Învierii sale - pentru că le-a zis Hristos: Voi sunteţi martorii Mei - astăzi roadele Învierii sunt gata să fie puse întru lucrare. Astăzi începem să lucrăm ceea ce Hristos a realizat în inimile noastre. Astăzi începem să ieşim şi noi în lume.

Dacă am auzit în Evanghelie că ucenicii stăteau în prima zi a săptămânii, cum zice Sfântul evanghelist, ascunşi de frica iudeilor, de astăzi începând ei au ieşit la propovăduire, de astăzi începând ei au ieşit cu curaj să arate oamenilor că Hristos a murit şi a înviat pentru noi toţi şi că nu este obiect de ocară Crucea. Chinurile, semnele cuielor, nu mai sunt semne şi urmări ale ocării pentru care Hristos a coborât pe pământ.

Până şi astăzi vedeţi că sunt mulţi oameni care se numesc pe ei înşişi pocăiţi şi încă ei spun că Hristos a fost ocărât, Crucea este obiect de ocară şi că această Cruce nu trebuie ridicată deasupra pentru că ne aduce aminte că noi L-am răstignit şi că ne aduce aminte că asta este o pată şi o ruşine pe obrazul Bisericii, fără să înţeleagă ei, sărmanii, că Hristos S-a întrupat, S-a răstignit şi a înviat din iubire. Nu l-au auzit ei pe Sfântul Ioan evanghelistul zicând că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât pe Unicul Său Fiu L-a dat pentru noi? L-au auzit, desigur, dar nu l-au crezut şi de aceea ei sunt încă în întuneric, de aceea credinţa lor este slabă.

Ce spune Sfântul Pavel că este credinţa? În Epistola către Evrei găsim o definiţie a credinţei şi zice Sfântul Pavel că este încredinţarea celor nădăjduite şi adeverirea celor nevăzute. Adică această credinţă urmează nădejdii noastre şi această credinţă aduce lumea nevăzută în lumea aceasta, văzută; uneşte cerul cu pământul. Alt scop nu are credinţa.

Şi duminica de astăzi, numită şi Duminica Tomei, în care ne este pus înainte acest Sfântul apostol Toma, pe care de prea multe ori îl înfierăm cu apelativul de necredincios, spunând de multe ori că “parcă eşti Toma necredinciosul“.

Dar oare Toma era necredincios? De ce spunem aşa? Din cauza acelui cuvânt pe care el l-a auzit din gura Mântuitorului: Nu fi necredincios, ci credincios. Dar asta nu înseamnă că el era necredincios! Mântuitorul l-a avertizat mustrându-l pentru că era doar El cu ucenicii Lui!

Petru, care se lepădase de El de trei ori, n-a auzit mustrare din gura Mântuitorului. De ce? Spune Sfântul Ioan Gură de Aur: pentru că Hristos n-a vrut să fie ruşinat ucenicul Lui în faţa iudeilor. N-a vrut să-l ruşineze. De data aceasta Mântuitorul era doar El cu ucenicii Lui şi atunci l-a dojenit ca un Părinte iubitor. Şi a zis: <Ai grijă, Toma! Nu cumva ca îndoiala asta a ta, nu cumva tristeţea asta a ta să se transforme în necredinţă. Ai grijă! Şi transformă toate acestea în credinţă, pentru că de tine depind şi ceilalţi!>

Şi, într-adevăr, de credinţa aceasta depindem noi toţi. De ce? Am să vă spun. Sfântul Roman Melodul, într-un condac al său, spune ca şi cum ar fi spus Toma: Cum pot eu să cred cuvintelor voastre - adică ale ucenicilor, ale apostolilor, care i-au povestit că L-au văzut pe Mântuitorul, pe Stăpânul - cum pot eu să cred aceasta, aceste lucruri de necrezut? Oare Păstorul când apare nu Se îngrijeşte de turma Sa? Am înţeles: Bate-voi păstorul şi se va risipi turma. Dar a apărut Păstorul! A înviat! Nu Se va îngriji de turma Lui? Cum de n-a zis: <Pe Toma unde l-aţi lăsat?> Cum de n-a zis: <Dar Toma unde este?> A uitat El de ucenicul care a zis: Să murim împreună cu El atunci când El Se pregătea să meargă spre Cruce?

Gândiţi-vă, el lipsea. Era o durere foarte mare a tuturor ucenicilor. Şi această durere şi frică cauzată de lipsa Mântuitorului şi a acelei nădejdi care încă, iată, nu era încredinţată, credinţa încă nu avea toate elementele ca să poată să rămână tare. Credinţa, aşa cum a zis Sfântul Pavel, vă reamintesc, este încredinţarea celor nădăjduite. Ei nădăjduiau că Acest Iisus îi va izbăvi din moarte.

Vă aduceţi aminte de Luca şi Cleopa, cum I-au zis ei [lui Hristos, pe calea spre Emaus], neştiind că este Mântuitorul: Şi iată, este a treia zi de când a murit. Acest Iisus nu numai că a fost prins, dar a fost și răstignit. Nu numai că a fost răstignit, dar a şi murit. Şi nu numai că a murit, dar iată, este a treia zi şi încă nu ştim nimic de El. Şi toţi râd de noi. Şi atunci credinţa noastră cum poate fi cu putință? Nădejdea noastră se pare că va fi ruşinată.

Aceste gânduri se ridicau în inimile ucenicilor atunci când Mântuitorul a intrat la ei şi le-a zis: De ce se ridică astfel de gânduri în inimile voastre? Vedeţi-mă că Eu Însumi sunt. Şi le-a arătat mâinile şi coasta Lui. Le-a arătat și ucenicilor și i-a încredinţat. Toma, însă, nu era. Şi Toma a trebuit să rămână cu această durere încă o săptămână. Era Toma cel îndurerat, nu Toma cel necredincios. Era Toma cel neîncrezător, poate, dar nu necredincios. Şi atunci când a venit Hristos, cum zice troparul zilei de astăzi, prin uşile încuiate, la fel cum ieşise din mormântul pecetluit, reiterând, dacă vreţi, învierea Sa pentru Toma, a apărut în mijlocul ucenicilor prin uşile încuiate şi S-a dus direct la Toma. Și i-a zis: ***Adu degetul tău şi pune-l în semnele cuielor şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios, ci credincios!*** A venit special pentru Toma. Pentru ucenicul care singur, dintre toţi ucenicii, a zis: Să murim împreună cu El! Şi atunci Toma a zis acel cuvânt unic în Noul Testament: ***Domnul meu şi Dumnezeul meu!***

Poate ştiţi că în Roma, începând cu Aurelian, toţi împăraţii pretindeau de la supuşii lor să fie cinstiţi ca nişte zei. Şi atunci apelativul era <Dominus et deus>. Adică domn şi dumnezeu.

Iată, însă, că Toma zice: Domnul meu şi Dumnezeul meu. Pentru că tot Sfântul Roman Melodul subliniază un lucru foarte important: Mântuitorul nu Şi-a arătat firea Sa lui Toma, ci i-a arătat semnul cuielor şi coasta cea împunsă. I-a arătat semnele dragostei lor, dragostei pentru ei. Hristos a venit din dragoste, dragostea Lui şi dragostea Tatălui. Şi aceste semne din palme, de la picioare, din coastă, aceste semne au devenit pecetluirea acestei iubiri. A acestei iubiri care face ca omul să fie una cu Dumnezeu pentru că relaţia este personală şi este iubitoare. Domnul meu şi Dumnezeul meu!

Două aspecte ale credinţei aş vrea să subliniez în ziua de astăzi. Primul aspect este acela al încredinţării. Nu este de ajuns să crezi că există Dumnezeu. Nu spune Sfântul Iacov: Tu-mi spui mie că crezi în Dumnezeu, dar şi dracul crede şi se cutremură! Arată-mi mie din fapte credinţa ta - dar ce fel de fapte? Noi nu e vorba că nu credem în Dumnezeu; noi nu Îl credem!

- *Noi nu Îl credem când zice că a făcut toate pentru noi şi este gata din nou să facă acelaşi lucru pentru unul singur!*
- *Nu Îl credem pe Dumnezeu Tatăl că atât de mare I-a fost iubirea încât L-a trimis pe Unicul Său Fiu să fie batjocorit, să fie omorât pentru noi.*
- *Nu Îl credem pe Hristos că El de bunăvoie Şi-a întins mâinile pe cruce şi S-a lăsat pironit pe cruce pentru ca noi să vedem nu rușinea, ci braţele întinse pentru a ne îmbrăţişa în iubirea Lui.*

Şi noi, mai departe, credem că Hristos a venit doar pentru păcatele noastre. ***Dar păcatele noastre sunt mai importante sau mai presus decât iubirea Lui?*** Hristos a venit pentru iubirea Tatălui şi iubirea aceasta şterge orice păcat. Noi nu Îl credem pe Dumnezeu şi nu ne încredem în El!

Cum ne spunea părintele nostru de multe ori: "Voi, care aţi venit în mănăstire şi v-aţi lepădat şi v-aţi aşezat la picioarele Lui, voi v-aţi pus în palma lui Hristos! De ce nu staţi cuminţi acolo? De ce vă agitaţi? Sunteţi în palma Lui! Unde poţi fi mai ocrotit şi mai lipsit de griji?" Pentru că grija aceasta alungă credinţa, acea credinţă care te face să izbucneşti în zisele Sfântul apostol Toma: Domnul meu şi Dumnezeul meu!

Deci primul aspect al credinţei, foarte important, şi aş vrea să-l reţineţi, să-l puneţi în inimile dumneavoastră, este încredinţarea. A te încrede în Dumnezeu, a-L crede pe Dumnezeu şi a-L lăsa pe El să-ţi rânduiască viaţa cum ştie El mai bine.

Al doilea aspect al credinţei pe care o înţelegem din cuvintele Mântuitorului către Sfântul apostol Toma, Şi nu fi necredincios, ci credincios, este acela că ar trebui să ne încredem nu numai în cuvântul Mântuitorului, ci şi în cuvintele ucenicilor Lui şi ale ucenicilor ucenicilor Lui şi ale ucenicilor ucenicilor ucenicilor Lui, pentru că El a zis: ***Cine vă primeşte pe voi, pe Mine Mă primeşte. Şi cine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel Care M-a trimis pe Mine.*** În Biserica noastră este ierarhie pentru că ierarhia urmează legii celei calde a iubirii. Ascultarea este cea care ţine această ierarhie, nu tirania. Nu este democraţie în Biserică, pentru că în democraţie legea este rece și legea aceasta rece duce, până la urmă, la toleranţa care face confuzie între bine și rău.

Dumnezeu ne-a ales pe noi şi nu noi pe El. Şi foarte bine că a făcut aşa, pentru că are şi căderea de-a face. El este Creatorul şi nu noi. Eu v-am ales pe voi, zice Hristos ucenicilor, nu voi M-aţi ales pe Mine. De aceea trebuie să ne încredem şi în cuvântul lui Hristos şi în cuvântul apostolilor şi al preoţilor, care au primit această încredinţare şi această putere prim mâna apostolilor. Pentru că, dacă nu facem aceasta, nu putem auzi acel cuvânt pe care tot în ziua de astăzi l-a auzit Toma: ***Pentru că M-ai văzut, ai crezut, Tomo. Fericit este cel ce n-a văzut şi a crezut.*** La cine Se referea, dacă nu la noi? Fericiţi vom fi dacă vom crede şi fără să vedem. Şi dacă ne vom încrede şi fără să observăm sau să fim încredinţaţi prin cele văzute, pentru că noi nădăjduim la cetatea aceea, din cer; nu la aceasta, trecătoare, ci la aceea, stătătoare. Şi acolo este Hristos, pentru că Hristos S-a coborât pe pământ nu doar pentru ca să fie alături de noi și printre noi. ***Hristos S-a coborât pe pământ***

pentru ca în Biserica Lui să domnească iubirea. Pentru ca în inimile noastre să intre această iubire. Pentru ca noi să înţelegem că El Şi-a dat şi viaţa şi moartea pentru noi. Începând de astăzi noi va trebui să devenim, la rândul nostru, mărturisitori.

Mântuitorul i-a încredinţat pe ucenici, le-a arătat mâinile şi coasta, semnele cuielor. Şi, încredinţându-i, aceştia au devenit de neoprit. Aceştia au fost inspiraţi şi întăriţi de o credinţă care nu este de pe pământ. Nu este o credinţă omenească. Nu este o putere a vreunui om deosebit sau special. Nu. Este însăşi Iubirea lui Dumnezeu şi iubirea aceea jertfelnică. Hristos a spus, poate vă aduceţi aminte, ucenicilor: Cei care fac cuvintele Mele, minuni mai mari decât Mine vor săvârşi.

Şi în Apostolul de astăzi de aceea îi vedem pe toţi oamenii că abia aşteptau să vină ucenicii, să apară ucenicii printre ei şi toţi îşi aduceau pe cei bolnavi, paralizaţi sau îndrăciţi şi-i puneau la picioarele ucenicilor, zicând ei ca măcar umbra lui Petru să treacă peste ei. S-a auzit aşa ceva legat de Mântuitorul? Umbra Mântuitorului a trecut vreodată peste un bolnav şi s-a vindecat? Nu. De ce? Pentru că asta a făcut întotdeauna Dumnezeu: S-a dat un pas înapoi pentru ca pe om să-l scoată în faţă. ***A iubi înseamnă a trăi viaţa celuilalt. A iubi înseamnă să nu mai trăieşti pentru tine. De aceea iubirea se aseamănă foarte mult şi cu moartea. Şi în moartea lui Hristos găsim viaţă.***

Ucenicii s-au întărit mai mult decât toţi oamenii. Şi noi vom face acest lucru şi să nu uităm că Mântuitorul a rămas 40 de zile pe pământ alături de ucenicii Săi, până la Înălţarea Sa, din două motive:

- ✓ *în primul rând să-i întărească în Scripturi şi să înţeleagă că El a fost Cel propovăduit.*
- ✓ *Şi, în al doilea rând, El a rămas alături de ucenicii Lui pentru a le întări nădejdea, ca ei să nu se mai simtă orfani în momentul în care El Se va înălţa la cer.*

Aşa spun toţi Sfinţii noştri părinţi. Hristos, înainte de a Se înălţa la cer, ne-a făgăduit că nu ne va lăsa orfani şi că va fi cu noi până la sfârşitul veacurilor.

Suntem deja intraţi pe acest drum de la Înviere către Înălţare. Dacă în Săptămâna Patimilor am fost foarte adunaţi, foarte atenţi şi rugăciunea parcă mergea altfel, dacă în Săptămână Luminată ne-am simţit cu totul ridicaţi de pe acest pământ, cu totul rupţi de cele lumeşti, iată că acum intrăm pe acest drum al mărturisirii.

Am putut să ne simţim astfel în Săptămâna Patimilor şi în cea Luminată pentru că am fost atenţi doar la Hristos. Ochii şi inimile noastre au fost doar la Hristos. Şi aşa am reuşit să ne înălţăm de la pământ. Să ştiţi şi aceasta: dacă Hristos a înviat, toţi oamenii învie. Învierea a fost câştigată pentru toţi: şi păcătoşi, şi drepţi, şi creştini, şi păgâni. Toţi vor învia. Însă, atenţie, nu toţi se vor înălţa.

- ⇒ *Se va înălţa numai acela care poate să strige din inima lui: Domnul meu și Dumnezeul meu!*
- ⇒ *Se va înălţa doar acela care a înţeles că viaţa lui nu-i mai aparţine, că moartea Lui este iubire.*
- ⇒ *Se va înălţa doare acela care a fost atent la cuvintele Mântuitorului şi a înţeles că aceste cuvinte sunt cuvinte de iubire.*
- ⇒ *Se va înălţa doar acela care se va lăsa tras de Hristos la cer, nu cel care va încerca prin propriile lui puteri să se ridice deasupra celorlalţi. Cel care se va lăsa tras de Hristos, acela se va înălţa.*

Și noi, repet şi aş repeta-o la nesfârşit: acest drum facem în viaţa aceasta: de la Înviere la Înălţare.

Dacă noi nu putem să spunem, aşa cum spunea Sfântul Serafim de Sarov, în fiecare zi: Hristos a înviat, bucuria mea!, măcar să spunem, măcar în inimile noastre, ce a spus Sfântul apostol Toma: Domnul meu şi Dumnezeul meu! Măcar aceste cuvinte să spunem şi să înţelegem că suntem fii ai Învierii.

Şi să mărturisim, pentru că în ziua de astăzi, să nu ne înşelăm, ni se cere să mărturisim. Nu este o opţiune mărturisirea, nu mai este de mult o opţiune. Ni se cere să mărturisim! Şi, dacă nu vom mărturisi că Hristos a înviat, atunci zadarnică este credinţa noastră, zadarnică este propovăduirea apostolilor, zadarnică facem și viaţa şi moartea Mântuitorului. Să mărturisim prin faptele noastre și prin tăria mărturisirii noastre, a credinţei noastre, că Hristos a înviat!

(Încredinţarea lui Toma - Predica părintelui Hrisostom de la Putna: "Noi nu Îl credem pe Dumnezeu şi nu ne încredem în El! V-aţi pus în palma lui Hristos! De ce nu staţi cuminţi acolo? De ce vă agitaţi? Sunteţi în palma Lui! Unde poţi fi mai ocrotit şi mai lipsit de griji?")